

ANDRÉ HAZES

VANUIT DE HEMEL

HAYE
VAN DER
HEYDEN

VRIJBUITER

André Hazes

vanuit de hemel

Haye van der Heyden

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: april 2021

Haye van der Heyden

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie en correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Arjen Broeze, Black Bee Media

ISBN: 978-90-8311-587-0 (E-boek)

979-87-2783-370-4 (Paperback)

Dit boekje is gebaseerd op een aantal persoonlijke ontmoetingen met André Hazes in de jaren tachtig van de vorige eeuw en op een uitvoerig proces van research in 2010. Ik kan wat dat laatste betreft helaas niet meer precies achterhalen op welke bronnen mijn uitvoerige aantekeningen van toen gebaseerd zijn. Mocht iemand iets herkennen en bronvermelding wensen, dan ben ik daar uiteraard volledig toe bereid.
HvdH april 2021

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Ik ben er geweest. Klote. Ik ben dood. Al een tijdje. Toch wordt er nog een boel geld aan me verdiend. Door allerlei mensen. Breek me de bek niet open. Zo is het altijd geweest. Ik had die strot en de een na de ander kreeg daar dollartekens van in zijn ogen. En ik moest het werk doen. Ze gooiden me voor de leeuwen. Elke keer weer. Ik werd soms als een keizer behandeld en dan reden ze me in een dure auto van het ene optreden naar het andere, maar ik had altijd het gevoel dat ik zelf voor de leeuwen werd gegoid. Massa's hysterische mensen in biertenten, op winderige pleinen, in afgeladen feestzalen, in sporthallen. Doe je ding, Dré. Maak er een succes van. Je hebt ons veel moeite en geld gekost, maak het waar. En dat deed ik dan. Elke keer weer. Met het zweet op mijn rug. En soms was het geluid kut of had ik bijna geen monitor of hadden ze alleen maar vervangers in het orkest of liep de geluidsband net niet op de goede snelheid. Er was altijd wel wat. Doe je ding, Dré, maak ze gek. En dat deed ik. Jezus, ik heb gewerkt als een paard.

Ja, ik dronk weleens een biertje. Ik had het nodig om de dag door te komen. Om moed te hebben. Om tegen de onzekerheid te kunnen. Zou het me wel lukken? Kon ik de roofdieren van mijn lijf houden? Een mensenmassa wil je bewonderen of verscheuren, dat is gewoon zo.

Niet dat dat laatste me vaak gebeurd is, dat niet. Ik ben niet vaak uitgejouwd. Het is weleens voorgekomen. Meestal had ik dan iets te veel biertjes gedronken en kon ik het allemaal niet meer aan. En dan ging het mis. Waren de mensen boos of teleurgesteld of allebei. Maar omdat ik dan al die biertjes ophad, merkte ik daar niet zoveel van en ging ik aan het eind van de avond gewoon naar huis en dan was alles weg. De dag was voorbij. Geen enkele artiest heeft altijd succes. Dat bestaat niet. Ik wist dat en toch eiste ik dat wel van mezelf: dat ik altijd succes had.

Waar ik nu ben, dat noemen we maar even de hemel. Om het een naam te geven. Er is nog iets en dat duurt nog door. Ik begrijp het ook niet helemaal, maar zo werkt het. Alsof ik in de laatste seconde van mijn leven blijf hangen. En in de laatste seconde beleef ik alles nog eens. Maar op een andere manier. Alsof ik nu naar mezelf kan kijken. Alsof het een film is.

Ik kan ook nog praten met Rachel. Ze is bij me in het ziekenhuis, waar mijn lichaam ligt. Ik heb het net nog meegemaakt dat mijn fans teleurgesteld naar huis gingen voordat het concert was afgelopen. Een grotere ramp kan je je niet voorstellen. Maar het ging niet meer. Ik was op. Ik ben op. 'Ik ga dood,' zeg ik tegen haar. 'Of ik ben al dood. Ik hang ertussenin.'

'Ja Dré.'

'Rot voor jou en voor de kinderen.'

'Ja.'

'Misschien is het ook wel goed. Zo makkelijk hadden jullie het niet met me.'

Rachel zwijgt.

‘Misschien is het maar beter zo,’ zeg ik.

‘Hou je op?’

Houdt ze van me? Ik geloof van wel. Of houdt ze van de ster die ik ben? Die ik was. Dat is moeilijk met liefde: houden ze van je om wie je bent of om wát je bent? En wat ook moeilijk is: is wie je bent niet ook gewoon wát je bent? En andersom? Ik snap er niet veel van. ‘Ik hou op,’ zeg ik. ‘Mijn hart is ermee opgehouden. Ik heb ook niet echt gezond geleefd hè?’

‘Nee.’

‘Eigen schuld. Met hoe ik geleefd heb mag ik eigenlijk nog heel blij zijn met hoe ver ik gekomen ben. En ik heb er wel iets van gemaakt hè? Ik bedoel, dat kleine schoffie uit De Pijp is hier wel geweest. Op aarde. Iedereen weet dat ik hier geweest ben.’

‘Ja Dré. Maar daar moet je wel een prijs voor betalen.’

‘Ja. Maar zo is het nou eenmaal. Je moet voor alles een prijs betalen. Je krijgt niks voor niks.’

‘Nee.’ Ze draait zich naar me toe en we kijken elkaar aan. ‘Maar de een betaalt meer dan de ander,’ zegt ze.

‘De een krijgt ook meer dan de ander,’ zeg ik.

‘Het had niet hoeven.’ Er klinkt spijt in haar stem. Ze houdt echt van me, denk ik. ‘Al die spanningen van het vak zijn je te veel geworden. Al die toestanden. Al die hongerige leeuwen. Wat jij altijd zegt.’

‘Ja.’

We kijken elkaar aan. Heel rustig. Want we

hebben alle tijd. In die ene, eindeloze seconde die ik nog heb, hebben we alle tijd. Ik ben nog nooit zo rustig geweest als nu.

2.

En dan opeens ben ik terug op de Albert Cuypmarkt van begin jaren vijftig en ben ik dat kleine, zenuwachtige en gevoelige jochie dat ik eigenlijk altijd gebleven ben. De markt. Mijn markt. Ik ruik nog hoe het was. Waar ruikt het naar? Vis en frituur. Ik zie het voor me zoals het was. Het hele plaatje. Maar alles is veel groter, omdat ik zelf kleiner ben nu, als jongetje. Ik sta daar, met iedereen om me heen. De wereld van de markt is mijn decor. Voor mezelf ben ik het middelpunt van het heelal.

De marktkoopmannen, die ik allemaal ken, prijzen hun waren aan.

‘Drie voor een kwartje of twee voor vijftwintig cent en dan eentje gratis en voor niks, mensen.’

‘Hele beste sinaasappelen, alleen hier de hele beste sinaasappelen, dus als je sinaasappelen mot, ken je het beste hier wezen.’

‘Nieuwe harinkies, hele mooie nieuwe harinkies. Ze komen zo uit de golven gesprongen.’

Een standwerker staat een heel verhaal te houden over een schoonmaakmiddel. Een groepje mensen staat om hem heen, iedereen luistert en lacht. Het zijn de cabaretiers van de straat. In mijn herinnering zijn ze beter en grappiger dan Toon Hermans en Wim Sonneveld bij elkaar.

Daar sta ik nu. Alsof gisteren vandaag is. Alsof ik niet ben weggeweest. Een klein, onzeker schriel mannetje ben ik. Gevoelig ben ik ook. Maar er brandt iets in me. Een soort vuur. Een verlangen. Ik wil iets groots, iets moois, ik wil er iets van maken.

Op 30 juni 1951 word ik geboren en de naam die ik krijg is Andreas Gerardus Hazes. 30 juni, de geboortedag van Mike Tyson en Corrie van Gorp. En André Hazes dus. De grote André Hazes, die zich vanbinnen zijn leven lang zo klein voelde.

Ik begin het leven als een scharminkel van nauwelijks zes pond. De schade haal ik later in. Het vierde kind van Miep en Joop ben ik. En na mij volgen er nog twee. Met zijn achten wonen we op een kleine bovenwoning aan de Gerard Doustraat nummer 67. Nu het Graceland van De Pijp, zeg maar. Geintje.

Het is niet altijd gezellig thuis. Vooral mijn broer Robbie heeft het zwaar; hij krijgt steeds op zijn donder, waar mijn moeder steeds weer heftig tegen protesteert. Zij komt op voor haar kinderen, altijd, en ze verzet zich tegen haar eigen man, als dat moet. Wat is meer waard: een succesvolle zanger of een moeder die voor haar kinderen vecht? Ik hoef het antwoord niet eens te geven.

Ik zie daar nu mijn ouders als kemphanen tegenover elkaar staan.

‘Sla dat kind niet,’ krijst zij.

‘Waarom sou ik ‘m niet slaan?’

‘Sla je oudste zoon dan ook ‘s. Het is altijd Robbie.’

‘Waarom zou ik Joop slaan? Hij doet niks verkeerd.’

‘Robbie doet ook niks verkeerd.’

‘Nee nee, Robbie doet niks verkeerd. Nee hoor. Robbie doet niks verkeerd.’ Mijn vader zwaait wild met zijn armen.

‘Nee, hij doet niks verkeerd. Wat doet-ie dan?’

‘Het is mijn kind niet, dat is wat-ie doet.’

‘Begin je nou weer? Hoe kom je d’r bij dat het jouw kind niet is? Wat is dat voor gelul?’

‘Robbie is in 1946 geboren, Miep. Ik ben niet gek. Reken effe negen maanden terug. Dat is die Canadees geweest.’

‘Dan zal ik toch wel eerst iets met die Canadees gedaan motte hebben, want zomaar zwaaien naar een Canadees, daar krijg je geen kinderen van. Dat is zeker weten zo, Joop, dat heb ik van de dokter.’

‘O, je heb ’m van de dokter?’

‘Ook al niet. Die heb niks anders in me gestoken dan een thermometer en ook daar ken een mens niet zwanger van worden. Jij mot eens terug naar je biologie, jij.’

‘Wou je zeggen dat je niks met die Canadees gedaan heb?’

‘Dat wou ik zeggen ja. Want dat is zo. We zijn niet allemaal zoals jij, klerelijer.’

‘Ik heb niks gedaan met die Canadees hoor. Ikke niet. Ik val niet op Canadezen.’

‘Nee, met die Canadees heb jij niks gedaan nee. Uitzonderingen bevestig je aan een regel hoor.’

'Zoals de waard is, wantrouwt-ie zijn gasten.'

'Ach man, pleurt toch op.'

'Dat is het beste idee van de avond.' Mijn vader pakt zijn jas.

'Waar ga je heen?'

'Ik gaat oppleuren. Dat wou je toch?'

'Met dan wel met achterlating fan de gelden graag. Ik mot levensmiddelen kopen.'

'Noem je dit leven? Ikke niet. Dus ik ga effe een deurtje verder kijken. En me centen krijg je niet, want die heb ik nodig.' Hij loopt naar de deur naar het trappenhuis.

'Joop. Kom hier. Joop. Goddomme. Laat me niet voor alles alleen opdraaien. Kom terug.'

Maar nee, mijn vader is weg. De stad in. Waar het leuk is. Waar je lol kan maken. Waar geen plichten zijn en geen vervelende kinderen. Ik begrijp het eigenlijk best wel, maar ik haat hem er ook om. Hij laat ons stikken. Dat doet hij gewoon. Hij is alleen maar met zichzelf bezig.

Ben ik dat ook geweest, mijn leven lang? Misschien wel. Of nee: zeker wel. Ik wilde zo graag iemand zijn dat dat op de eerste plaats stond. Maar ik wilde zo graag iemand zijn omdat ik niemand was en mijn vader heeft me het gevoel gegeven dat ik niemand was. Het is dus zijn schuld allemaal. Maar als dat zo is, dan heb ik dus ook mijn succes aan hem te danken? En dat is niet zo. Nee. Ik heb het zelf gedaan allemaal. Echt waar.

Soms is er een andere sfeer in huis. Dan draait mijn vader Amalia Rodriguez. Hij is een

gevoelige man, vindt hij zelf, en een fan van de fado en als hij een borreltje opheeft, is hij nog veel gevoeliger en een nog veel grotere fan van de fado.

Ik kom dan bij hem staan en leun tegen hem aan. 'Mooi pap. Ze ken mooi zingen.'

'Stil jij.' Ik krijg een knal voor mijn kop en hij duwt me weg.

Het komt de laatste tijd steeds vaker voor dat ik de klappen krijg. Robbie wordt groter en sterker en nu ben ik aan de beurt. Dus ik peer hem. Als je het leven thuis niet wilt, ga je de straat op en de stad in. Dat heb ik van hem geleerd.

Ben ik net zoals mijn vader?

Door allerlei klusjes te doen voor de koopmannen van de Albert Cuypmarkt proberen mijn vriendje Japie en ik een paar kwartjes bij te verdienen en dat lukt aardig. Het meeste van dat geld gaat op aan snoep en sigaretten. Ik rook al vanaf ongeveer mijn achtste jaar. Jezus, acht. Als ik daar nu aan denk. Zoiets kan je je in deze tijd niet meer voorstellen.

Maar ik koop ook cadeautjes voor mijn moeder, omdat ze zo veel van me houdt. En omdat ze vaak door het huis loopt te zingen. Altijd als ik 'Kleine jongen' zong in mijn leven, dacht ik aan haar. Dan was zij het die dat zong voor mij: *Kleine jongen. Je bent op deze wereld, dus zal je moeten vechten net als ik.*

De kleine jongen die ik ben, heeft het inderdaad niet zo makkelijk. Van school mag ik niet mee naar het zwembad omdat ik onder de

vlooiën beten zit, ik loop de hele dag op plastic waterschoentjes en de kleding die ik draag, is gekocht bij het Leger des Heils. En als we gaan badderen, gaan we allemaal in hetzelfde water en wie als laatste geboren is, mag er als laatste in. Dat valt dus nog mee voor me. Ik mag al als vierde.

Daar word je dan nog best een beetje schoon van. En ach, het is maar eens in de week.

3.

Misschien zijn het dat zingen van mijn moeder en die fadozangeres geweest die me op een idee hebben gebracht. Er moeten toch gemakkelijker manieren zijn om geld te verdienen dan kratten sjouwen en kramen opbouwen en afbreken? En als je mooi kan zingen, dan luistert je vader naar je, met tranen in zijn ogen. Stel je voor.

Op Bevrijdingsdag 1959 is de Albert Cuyp versierd met slingers en vlaggen en deze kleine man klimt dan opeens op een grote sinaasappelkist en zingt het Italiaanse 'Piove'. In Haziaans Italiaans dialect. Ik wil wat geld verdienen voor een cadeautje voor mijn moeder, die de volgende dag jarig is. *Tjautjau rambina. Oen matjacora. Omoi pesemper. Sisi kordero. Kom oenafloma. Laporepatsa. Sera oenawolfa. Hoi nossepjoe.*

Ik maak een einde. Als een echte ster spreid ik mijn armen en een daverend applaus en gejoel klinkt op. Mensen gooien muntjes naar me. Kijk, daar heb je de centen al. Verrek. Het lukt. Ik krijg er rooie konen van.

Onder de omstanders is toevallig ook John Kraaykamp, de held van vaderlandse acteerkunst en humor. Hij is dan een van de twee sterren van de succesvolle Weekendshow van de AVRO, die hij samen met ene Rijk de Gooyer uit Utrecht tot een groot succes heeft gemaakt. Als het applaus en gejoel is gestopt, komt hij naar

me toe en stopt hij me een briefje in mijn hand.
'Geef dat maar aan je vader, knul.'

'Ja meneer.'

Het is een uitnodiging voor een optreden in die tv-show. Mijn vader kan het niet geloven. 'Dat mot een vergissing wezen.'

'Dat is het dus niet,' zegt mijn moeder trots.

'Mot kleine Dré komme zingen op de televisie? Waarom Joop niet?'

'Hij wil kleine Dré. En hij heb gelijk. Die jongen heb de stem van een engeltje die over je tong watert.'

'Zal mooi wezen. Engeltje Humperdink van de Cuyp. Wel ja zeg, ga alvast naar de makelaar. Ken die een villa aan de Goudkust voor ons gaan lopen zoeken.'

'Goed idee. Mag jij hier blijven. Heb je dit krot helemaal voor je alleen.'

Mijn vader belt de AVRO en de afspraken worden gemaakt. Ook in de Weekendshow ga ik 'Piove' zingen. Ik ken alleen de goeie tekst niet. Ik doe maar wat. Mijn vader helpt me met instuderen. Hij zit naast me met een papiertje en leest me regel voor regel voor. 'Ciao ciao bambina. Un bacio ancora. Nou jij.'

'Ciao ciao bambino, oen... eh.'

Ik krijg een klap.

'Oplette. Ciao ciao bambina. Un bacio ancora.'

'Wat betekent dat eigenlijk?'

'Wat ken jou dat schelen? Je mot het gewoon zingen. Dat maakt niks uit wat het betekent. Zing het nou maar. Ciao ciao bambina. Un bacio ancora.'

‘Ciao ciao bambina. Un bacio ancora.’

Mijn vader heft zijn hand, om me weer te slaan, maar het is goed, dus de hand zakt weer omlaag. ‘Klopt. We gaan verder.’

‘Maar als ik nou niet weet wat ik zing, wat mot ik dan zingen?’

‘Op dat kissie wist je toch ook niet wat je zong?’

‘Nee, maar toen zong ik wat ik voelde.’

‘Wat je voelde? Weet je wat je heel goed voelt?’ Mijn vader heft zijn hand weer op en ik duik snel weg. ‘Jij ben gewoon nog te stom om te zingen, jij.’

‘Doe het dan zelf.’

‘De AVRO heb mij niet gevraagd. Kom hier. Zingen. Ciao ciao bambina. Un bacio ancora.’

Ik schreeuw het uit. Zonder gevoel. ‘Ciao ciao bambina. Un bacio ancora.’

‘Goed zo,’ zegt mijn vader. ‘Lekker hard. Daar houden de mensen van.’

Ik hoor nog de inzet van de tune van de Weekendshow. De studio is een wondere wereld voor me, maar ook een angstige. Ik ben nog maar zo klein. Er staan camera’s, er zit publiek, er is een publieksopwarmer, een floormanager en er zit een klein orkestje. De mensen klappen voor wat er net geweest is – waar ik door de zenuwen niks van heb gezien – en vallen dan stil. Een man steekt een opgerold stuk papier de lucht in en roept. ‘Piove. In vijf, vier, drie, twee...’

De muziek zet in. En ik word opeens uit mijn angst een stukje omhoog getild. Het is alsof de

klanken van het orkest me bij de hand pakken en me meenemen naar een plek waar ik veilig ben. Het is magisch, een wonder. Ik zit ín de muziek.

Over de tekst denk ik niet na, ik zing gewoon. Ik volg mijn gevoel en hoop dat de woorden als vanzelf meekomen. En dat gebeurt. Ik zing en ik zing. Van de ene regel naar de andere. En ik hoor mijn eigen stem. Dat klinkt inderdaad niet zo slecht. Hoe komt het dat ik dit kan? Ik heb er niks voor gedaan. Ik kan het gewoon. Ik heb een cadeautje van God gekregen. Hij dacht: die kleine bange jongen daar op de Gerard Doustraat, die ga ik eens iets geven. Dat hij iets heeft om van te leven. Mee te leven. Voor te leven.

Als ik klaar ben, klinkt er applaus en dat gaat over in gejuich. Ik heb succes. De mensen vinden het mooi. Er is een wonder gebeurd. Wat betekent dit? Wat gaat er nu gebeuren?

De volgende dag loop ik over de Albert Cuyp en word ik door iedereen op mijn schouders geklopt. Hier en daar krijg ik zelfs een liefheb-bende ram. Ik ben de held van de buurt en ik word overladen met geschenken: een paar ouwe schoenen, een koolraap en een halfleeg pakje halfzware shag.

Mijn leven is begonnen.

4.

De muziekindustrie stort zich op het kleine, bange jochie dat ik ben en er worden begin 1960 twee nieuwe nummers uitgebracht. Eén daarvan is een duet met Kraaykamp, het andere is een solo.

Ik zie me daar nu weer staan in die geluidsstudio. Er zitten mannen achter het glas, die dingen tegen elkaar zeggen die ik niet kan horen. Het gaat over mij, over wat ik zing, en soms kijken ze blij en soms ernstig en bezorgd. Van dat laatste schrik ik steeds weer opnieuw. Is het niet goed wat ik doe? Ik weet het niet. Ik doe maar gewoon wat ze me opdragen: die ene noot ietsjes langer aanhouden, daar even een beetje zachter, dat refrein iets eerder inzetten.

In de Amsterdamse haven ligt een droomschip op de ree. En een Amsterdamse jongen droomt van reizen over zee. Opgetuigd met volle zeilen, schip ahoi. Zeg ga je mee.

Erg veel succes hebben de twee liedjes niet. De villa aan de Goudkust laat dus nog even op zich wachten. Mijn vader weet wel hoe het komt: het had zijn oudste zoon moeten zijn. 'Joop is gewoon een veel betere zanger. Kijk, die Kraaykamp heb dan misschien verstand van acteren en leuk doen en zo, maar van zingen weet-ie de ballen. Joop ken zingen en kleine Dré is een garnaal en verder niks.'

Mijn moeder is het niet met hem eens. 'Het zijn gewoon niet de goeie liedjes. Die jongen zingt uit zijn hart, dus het mot uit zijn hart komme. Het zijn gewoon de verkeerde liedjes.'

'Zingen uit zijn hart, mens, hou 's op. Zingen doe je met je stembanden, weet je wel. Een hart ken niet zingen. Die maakt alleen maar pompande geluiden.'

'En Amalia Roderikes dan? Die zingt toch ook uit 'r hart? Dat zeg je zelf altijd.'

'Ja, Amalia Roderikes. Maar je wou dat halve stokbrood toch niet vergelijken met Amalia Roderikes?'

'Hij is beter.'

'Hij is beter, hij is beter. Nee, die is goed zeg. Beter dan Amalia Roderikes. De wereld is nou helemaal zijn hersenpan kwijt en me eigen vrouw loopt voorop.'

'Dré is een toptalent.'

'Ja, en ik ben Kerrie Krent met een ijsmuts op zijn kneiter.'

'Ach man, pleurt toch op.'

'Dat lijkt me een fijn idee.'

'Waar ga je heen?'

'Ik gaat oppleuren. Dat wou je toch?'

'Met dan wel met achterlating van het genietende salaris, graag. Ik mot boodschappen doen.'

'Van mij mot niks. Geen boodschappen doen is goedkoper, zeg ik altijd maar.' Mijn vader vertrekt weer, zoals altijd.

'Joop. Kom terug,' gilt mijn moeder hem na. 'Ik mot die centen hebben. Joop. Goddomme. Joop!'

Ik volg het allemaal niet zo. Ik heb wel wat anders aan mijn hoofd. En dat komt door het succes dat ik heb, maar ook doordat de muziek van het orkestje bij mijn eerste optreden en later in de studio me steeds optilt uit mijn angst. Dat is belangrijk, dat heeft iets in me wakker gemaakt. De muziek is mijn vriend, op de muziek kan ik vertrouwen. Ik heb mijn grote liefde gevonden.

Verstoopt onder de lange overjas van mijn buurjongen word ik op een avond het Concertgebouw binnengesmokkeld en zie en hoor ik BB King en Muddy Waters optreden. Het is alsof de bliksem in mijn hoofd slaat. Wat is dat? Waar gaat dat over? Ik luister trillend toe. Muddy Waters zingt 'Mannish boy'. Ik versta helemaal niets van wat de man zingt, maar het raakt me recht in mijn hart. Ik voel dat dit de waarheid is. Mijn waarheid. In de blues klinkt de pijn die ik voel en elke dag om me heen zie. Ik ben een bluesman, weet ik nu, en dat ben ik voor de rest van mijn leven.

Niet lang daarna, iets voor de kerstdagen, loop ik met mijn vriendje Japie te schooieren over een Amerikaanse huishoudbeurs in de RAI: The Hooty & Nanny Show. Ook hier zijn we illegaal naar binnengeglijpt. Dat lukt nou eenmaal als je kleine schoffies van de straat bent. Overal staan huishoudelijke apparaten: een mixer, een blender, een koffiezetapparaat. Mooie spullen allemaal, die we thuis niet hebben. Ik kijk mijn ogen uit. Wat een rijkdom.

Japie loopt steeds tegen mensen daar op te scheppen over zijn vriendje en sommige mensen

herkennen me van de show op televisie. Ik word opeens door iemand gevraagd het podium te betreden en 'Stille nacht, heilige nacht' te zingen. Weet ik veel. Maar ik wil best. Succes is verslavend. Je wilt er steeds meer van. Ik beklim een kleine verhoging tussen de huishoudelijke apparaten en zing een stukje 'Stille nacht': *Stihille nacht, heilige nacht, alles slaapt, nooit gedacht, de os en de ezel en een boot in de gracht.*

Steeds meer mensen zijn om me heen komen staan en ze lachen en klappen. De baas van de show is laaiend enthousiast en gaat meteen een telefoon zoeken om allemaal mensen te bellen. Hij wil me in Amerika laten optreden, zegt hij, en mijn vriend Japie mag mee. Gekke natuurlijk, maar hij meent het serieus, zegt hij.

Terwijl het gezin Hazes weer op zijn kop staat om de wilde Amerikaanse plannen en de Albert Cuyp het over niets anders meer kan hebben, gebeurt er op 3 november 1963 iets aan de andere kant van de Atlantische oceaan: de Amerikaanse president John F. Kennedy wordt vermoord. Iedereen is daar dan zo bezig met de paniek en de politiek dat de kleine Dré Hazes uit de Gerard Doustraat te Amsterdam vergeten wordt en het contact met de *big bucks* verwatert. Het gaat blijkbaar niet meer door allemaal. Ik ben weer terug bij af.

Gek is dat. Wat heeft de dood van een president te maken met het feit dat ik mooi kan zingen en daar succes mee kan hebben? Is dat het leven? Dat er mooie dingen gebeuren en

dan opeens niet meer? Dat je succes hebt en dat dat dan opeens weer weg is? Wat zou er van me geworden zijn als Kennedy niet vermoord was? Misschien was ik in Hollywood terechtgekomen en was ik een filmster geworden. Zou dat iets veranderd hebben? Was ik daar minder onzeker geweest? Ik denk het toch niet. Ik zou wel minder bang zijn geweest als ik dan als internationale ster weer even terug was gekomen naar Nederland. Nederland zou dan zoals Apeldoorn nu voor me zijn. En optreden in Apeldoorn is toch anders dan in Amsterdam.

Zo is het niet gegaan. En het gaat zoals het gaat.

Zo jong als ik was, mijn carrière leek alweer voorbij. Dat zeiden mensen ook tegen me. 'Het is niet gelukt allemaal hè? Jammer joh.'

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/andre-hazes>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal.

Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining.

De digitale edities van onze boeken zijn direct op onze website aan te schaffen. Amazon verzorgt de gedrukte versies.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

